DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 12 stycznia 2026 r.

Poz. 271

Podpisany przez:
Elżbieta Barbara Żabicka-Łakomy
Data: 12.01.2026 08:36:51

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NPII.4131.1.723.2025
WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 23 grudnia 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XVIII/127/2025 Rady Gminy Bojszowy z dnia 24 listopada 2025 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Bojszowy, w całości, jako sprzecznej z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a oraz lit. b, pkt 3 i pkt 6 oraz art. 4 ust. 2a pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r. poz. 733), zwanej dalej „ustawą", a także art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78 poz. 483 ze zm.), zwanej dalej „Konstytucją RP".

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się 24 listopada 2025 r. Rada Gminy Bojszowy, zwana dalej „Radą", podjęła uchwałę Nr XVIII/127/2025 w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Bojszowy, zwaną dalej „uchwałą".

Jako podstawę prawną podjęcia uchwały Rada powołała art. 18 ust. 2 pkt. 15, art. 40 ust. 1 i art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 4 ustawy.

Uchwała została doręczona organowi nadzoru 25 listopada 2025 r.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru uznał, że zawiera ona istotne naruszenia prawa uzasadniające stwierdzenie jej nieważności w całości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy *Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych obejmującego co najmniej: papier, metale, tworzywa sztuczne, szkło, odpady opakowaniowe wielomateriałowe oraz bioodpady.*

Natomiast w myśl art. 4 ust. 2a pkt 1 ustawy *rada gminy może w regulaminie wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w ust. 2 pkt 1 lit. a i b oraz określić wymagania w zakresie selektywnego zbierania tych odpadów.*

Z zacytowanych wyżej przepisów wynika zatem, że na gruncie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy organ stanowiący winien ostatecznie ustalić, z uwzględnieniem jakich frakcji właściciele nieruchomości będą musieli realizować swój obowiązek selektywnej zbiórki odpadów.

W przypadku niniejszej uchwały nie sposób mówić o takowym doprecyzowaniu. W tym miejscu zauważyć bowiem należy, że w § 2 ust. 1 uchwały Rada, podejmując próbę ustalenia takowych frakcji, posłużyła się wyrażeniem „co najmniej". Poprzez taką konstrukcję postanowienia uchwały Rada nie ustaliła zamkniętego katalogu frakcji, do czego była zobowiązana, lecz nadal pozostawiła go otwartym. Tym

sposobem, na gruncie obecnych przepisów uchwały nie jest możliwe jednoznaczne i niepozostawiające wątpliwości rozstrzygnięcie o zakresie przedmiotowym wspomnianego wyżej obowiązku właścicieli nieruchomości.

Poza powyższym, wątpliwości budzi także § 2 ust. 3 uchwały określający katalog odpadów, które miałyby być przyjmowane przez Punkt Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych, zwany dalej „PSZOK".

W powołanym postanowieniu Rada zastrzegła, że: *Umożliwia się właścicielom nieruchomości przekazywanie do Punktu Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych następujących rodzajów odpadów komunalnych:*

1) papier,

2) metale,

3) tworzywa sztuczne,

4) szkło,

5) odpady opakowaniowe wielomateriałowe,

6) odpady zielone,

7) odpady niebezpieczne,

8) przeterminowane leki i chemikalia,

9) odpady niekwalifikujące się do odpadów medycznych powstałych w gospodarstwie domowym w wyniku przyjmowania produktów leczniczych w formie iniekcji i prowadzenia monitoringu poziomu substancji we krwi, w szczególności igły i strzykawki,

10) zużyte baterie i akumulatory,

11) zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny,

12) meble i inne odpady wielkogabarytowe,

13) zużyte opony,

14) odpady budowlane i rozbiórkowe z gospodarstw domowych,

15) materiały izolacyjne,

16) papa odpadowa,

17) drewno,

18) odpady tekstyliów i odzieży

19) farby, tusze, farby drukarskie, rozpuszczalniki, kleje, lepiszcze, żywice,

20) lampy fluorescencyjne i inne odpady zawierające rtęć,

21) oleje silnikowe, przekładniowe, smarowe.

Choć jak zostało wspomniane już wyżej, Rada może wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a i b ustawy oraz określić wymagania w zakresie selektywnego zbierania tych odpadów, to jednak przepis ten dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy podstawowe, wymienione w art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy frakcje nie obejmują danych odpadów ze względu na inną specyfikę tych odpadów. Organ stanowiący gminy nie posiada zatem kompetencji do tworzenia swego rodzaju podfrakcji, czy też wyodrębnienia nowych frakcji poprzez rozdrabnianie tych istniejących.

Z takiego rodzaju, niedopuszczalnym tworzeniem nowych frakcji mamy do czynienia w niniejszej sprawie. W tym miejscu zauważyć bowiem należy, że materiały izolacyjne i papa odpadowa są częścią frakcji „odpady budowlane i rozbiórkowe z gospodarstw domowych", zaś odpady w postaci farb, tuszy, farb drukarskich, rozpuszczalników, klejów, lepiszczy, żywic, lamp fluorescencyjnych i innych odpadów zawierających rtęć, olejów silnikowych, przekładniowych i smarowych przynależą do frakcji odpadów niebezpiecznych.

Dodatkowo, dostrzec także trzeba, że w § 2 ust. 3 uchwały Rada postanowiła o przyjmowaniu przez PSZOK frakcji odpadów, względem których nie wprowadziła obowiązku gromadzenia przez właścicieli nieruchomości. Poprzez takie działanie Rada doprowadziła zatem do sytuacji braku spójności między katalogiem odpadów, które właściciele mają obowiązek gromadzić, a frakcjami przyjmowanymi przez PSZOK.

W dalszej kolejności organ nadzoru pragnie podnieść zastrzeżenia względem § 13 pkt 2 uchwały, w którym Rada postanowiła, że *Osoby utrzymujące zwierzęta domowe zobowiązane są do: wyprowadzania psów wyłącznie na smyczy, a w przypadku psów ras uznawanych za agresywne, dodatkowo w kagańcu.*

W ocenie organu nadzoru, Rada nie jest uprawniona do nakładania bezwzględnego obowiązku (nieprzewidującego żadnego wyjątku) wyprowadzania psa na smyczy na terenach służących do wspólnego użytku, a dodatkowo w kagańcu psów ras uznawanych za agresywne. Powyższa regulacja nie wypełnia prawidłowo upoważnienia ustawowego w zakresie określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe (mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi). Wskazać należy, iż generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby), może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1492/12 oraz z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt III OSK 5710/21, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, zwana dalej „CBOSA"). Podkreślić należy, iż wszelkie ograniczenia praw jednostki bądź nałożenie dodatkowych obowiązków, w tym na właściciela psa, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Zdaniem organu nadzoru omawiana regulacja pomija wymogi tej zasady. Prawidłowa redakcja przepisu realizującego ww. upoważnienie ustawowe powinna uwzględniać okoliczność, że istnieją wyjątki uzasadniające odstąpienie od obowiązku wyprowadzania psów na smyczy lub w kagańcu wynikające z rasy, uwarunkowań behawioralnych, wieku, stanu zdrowia i cech anatomicznych itd. Zatem nie w każdej sytuacji na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku koniecznym jest prowadzenie psa na smyczy lub na smyczy i w kagańcu.

Powyższej wskazane stanowisko organu nadzoru znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt II SA/Łd 737/20 wskazano, że: *W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że wprowadzenie generalnego nakazu wyprowadzania psów na smyczy (i w kagańcu), niezależnie od ich cech osobniczych i uwarunkowań indywidualnych (np. choroba) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań sprzecznych z wymogami ustawy o ochronie zwierząt. Spełnienie warunku panowania nad zwierzęciem w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo publiczne nie wymaga zawsze, np. spacerowania z psem znajdującym się na smyczy lub w kagańcu. (...) Wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa, jego opiekuna bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, powinny odbywać się z poszanowaniem zasady proporcjonalności określonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. (...). Prawodawca lokalny nie przewiduje jednak w Regulaminie wyjątków od obowiązku wyprowadzania psów na smyczy, a wynikających ze specyficznych cech biologicznych, wieku, stanu zdrowia czy fizjologii psów. Tymczasem nie w każdej sytuacji na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku koniecznym jest prowadzenia psa na smyczy lub na smyczy i w kagańcu. Niewątpliwie właściciel psa został ograniczony w wyborze zastosowania wobec swojego psa wystarczającego środka ostrożności* (por. również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt II SA/Kr 808/19, z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt II SA/Kr 442/22 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 stycznia 2021 r., sygn. akt III OSK 3403/21; z dnia 29 października 2024 r., sygn. akt III OSK 1949/24). Jak z kolei wskazał Naczelny Sąd Administracyjny: *Prawidłowa redakcja przepisu realizującego upoważnienie z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.p.c.g., powinna przewidywać wyjątki uzasadniające odstąpienie od obowiązku wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, wynikające z rasy, uwarunkowań behawioralnych, wieku, stanu zdrowia i cech anatomicznych* (por. wyrok NSA z 25 listopada 2022 r. III OSK 6723/21).

Reasumując, stwierdzić trzeba, że § 13 pkt 2 uchwały został podjęty z przekroczeniem upoważnienia z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy.

W dalszej kolejności wskazać należy, że przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego, którego przepisy winny być konstruowane z zachowaniem zasady określoności prawa wywodzonej z art. 2 Konstytucji RP. Za doktryną powtórzyć wypada, że *Istota tej zasady sprowadza się do ustanowienia obowiązku organu wyposażonego w kompetencje prawotwórczą do konstruowania przepisów w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. W praktyce oznacza to, że legislator, redagując projekt aktu normatywnego, powinien unikać wyrazów niejasnych, wieloznacznych, zwrotów niedookreślonych oraz odesłań*

kaskadowych. Kryteriami określoności przepisów są bowiem: precyzyjność regulacji prawnej, jasność przepisów w stopniu gwarantującym ich komunikatywność wobec adresatów, uwzględniająca zasady języka powszechnego, oraz poprawność danej regulacji, oznaczająca jej zgodność z wymogami prawidłowej legislacji (M. Kaczocha, 5.2. *Wybrane zasady tworzenia prawa* (w:) *Legislacja administracyjna*, Warszawa 2025).

Ponadto, jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny *Nakaz respektowania przez ustawodawcę zasad poprawnej legislacji, stanowiących element zasady demokratycznego państwa prawnego, wynika z faktu, że zasady te obejmują między innymi "wymaganie określoności przepisów, które muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny", a "standard ten wymagany jest zwłaszcza, gdy chodzi o ochronę praw i wolności". (...) Z tak ujętej zasady określoności wynika, że każdy przepis prawny winien być skonstruowany poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego – dopiero spełnienie tego warunku podstawowego pozwala na jego ocenę w aspekcie pozostałych kryteriów. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych nie budzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Związana z jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw tak, by ich treść była oczywista i pozwalała na wyegzekwowanie (K. 24/00). Naruszeniem Konstytucji jest stanowienie przepisów niejasnych, wieloznacznych, które nie pozwalają obywatelowi na przewidzenie konsekwencji prawnych jego zachowań* (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 maja 2002 r., OTK-A 2002, Nr 3, poz. 33).

Uwzględniając powyższe, organ nadzoru zmuszony jest podnieść zarzuty względem § 5 ust. 3-6 uchwały. W przepisach tych Rada zawarła bowiem zastrzeżenia, wedle których określone w nich worki lub pojemniki powinny *spełniać Polskie Normy oraz posiadać deklaracje zgodności w rozumieniu odrębnych przepisów o systemie oceny zgodności.*

Zdaniem organu nadzoru tego rodzaju postanowienia są nieprecyzyjne i nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie szczegółów związanych z obowiązkiem właścicieli nieruchomości w zakresie zbierania odpadów komunalnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie analizując postanowienia zawierające podobne zastrzeżenia jak te, występujące w przedmiotowej uchwale stwierdził, że *Obowiązek ten określony w taki sposób może powodować zasadnicze wątpliwości interpretacyjne u jego adresata W § 6 Zasad techniki prawodawczej sformułowano generalny nakaz takiego redagowania przepisów aktów prawodawczych, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Innymi słowy, każdy przepis winna cechować precyzja, komunikatywność oraz wynikająca z nich adekwatność wypowiedzi do zamiaru prawodawcy* (wyrok WSA w Warszawie z 10.11.2020 r., IV SA/Wa 1429/20, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Wobec powyższego postanowienia § 5 ust. 3-6 uchwały w zakresie w jakim powołują się na bliżej nieokreślone normy i przepisy, muszą być uznane za istotnie naruszające prawo, a co za tym idzie, koniecznym jest stwierdzenie ich nieważności w tej części.

Ponadto, zarzut braku realizacji zasady należytej legislacji podnieść trzeba względem § 9 ust. 2 uchwały, w którym Rada zastrzegła, że *Przeterminowanych leków z aptek należy pozbywać się raz na kwartał*.

Z obecnego kształtu zacytowanego postanowienia oraz jego wykładni literalnej wynikałoby, że uregulowany w nim obowiązek kwartalnego pozbywania się przeterminowanych leków został skierowany do aptek. Tymczasem, Rada na mocy delegacji ustawowej wynikającej z art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy uprawniona była do ustalenia takowej częstotliwości w odniesieniu do obowiązku pozbywania się odpadów w postaci przeterminowanych leków z nieruchomości przez ich właścicieli, nie zaś z punktu, do którego odpady te powinny być dostarczane. W tym stanie rzeczy, aby doprowadzić do stanu zgodnego z prawem koniecznym jest stwierdzenie nieważności § 9 ust. 2 uchwały w zakresie wyrażenia „z aptek”. Po wyeliminowaniu powyższych wyrazów pozostała część ww. postanowienia będzie mogła funkcjonować samodzielnie spełniając jednocześnie wymóg wynikający z art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy.

Końcowo organ nadzoru pragnie zauważyć, że w art. 4 ust. 2 ustawy ustawodawca określił elementy, jakie zawierać musi każdy regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Są to elementy obligatoryjne, których brak świadczy o niewypełnieniu delegacji ustawowej i skutkuje wymogiem wyeliminowania z obrotu prawnego takiego aktu w całości.

W art. 4 ust. 2a ustawy ustawodawca przyznał natomiast organom stanowiącym gmin uprawnienie do zamieszczania w regulaminach także dodatkowej materii. Co jednak istotne, choć sprawy z katalogu z art. 4 ust. 2a ustawy stanowią elementy fakultatywne, to podjęcie decyzji o ich zamieszczeniu w regulaminie pociąga za sobą wymóg rzetelnego wypełnienia delegacji ustawowej.

Badając treść jedynego postanowienia zawartego w Rozdziale 9 uchwały zatytułowanym *Zwolnienie z obowiązku posiadania pojemnika lub worka* stwierdzić trzeba, że choć Rada podjęła próbę uregulowania w nim wspomnianej, dodatkowej materii wynikającej z art. 4 ust. 2a pkt 4 ustawy, to jednak dokonała tego w sposób niezupełny, a zatem sprzeczny z przyznanym jej upoważnieniem ustawowym.

Zgodnie z art. 4 ust. 2a pkt 4 ustawy *Rada gminy może w regulaminie określić wymagania dotyczące kompostowania bioodpadów stanowiących odpady komunalne w kompostownikach przydomowych na terenie nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi oraz zwolnić właścicieli takich nieruchomości, w całości lub w części, z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na te odpady*.

Biorąc pod uwagę brzmienie zacytowanego przepisu uznać trzeba, że należyte wypełnienie takiej delegacji będzie możliwe wyłącznie wtedy, gdy organ stanowiący zamieści w regulaminie wszystkie wymagane tym przepisem kwestie, tj. zarówno wymagania *dotyczące kompostowania bioodpadów stanowiących odpady komunalne w kompostownikach przydomowych na terenie nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi*, jak i informację o zwolnieniu *właścicieli takich nieruchomości, w całości lub w części, z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na te odpady*.

Tymczasem z analizy § 16 oraz pozostałych postanowień uchwały wynika, że choć Rada zadecydowała o zastosowaniu zwolnienia, to jednak nie określiła już wymagań dotyczących kompostowania. Niewątpliwie świadczy to o niewypełnieniu delegacji ustawowej, a zatem także działaniu istotnie naruszającym prawo.

Ponadto, uwagę zwrócić trzeba także na niejasność przepisu § 16 uchwały w odniesieniu do jego zakresu przedmiotowego.

Rada, działając na mocy art. 4 ust. 2a pkt 2 ustawy, skorzystała z fakultatywnego uprawnienia ustawowego i postanowiła o zbieraniu odpadów stanowiących części roślin pochodzących z pielęgnacji terenów zielonych, ogrodów, parków i cmentarzy odrębnie od innych bioodpadów stanowiących odpady komunalne, które zdefiniowała jako „odpady zielone” (§ 2 ust. 1 pkt 7 uchwały). Ostatecznie na gruncie uchwały występują zatem nie tylko bioodpady, ale także odpady zielone.

Na wstępie § 16 uchwały (zdanie główne zdania podrzędnie złożonego, które stanowi treść tej jednostki redakcyjnej) Rada zadecydowała o całkowitym zwolnieniu właścicieli nieruchomości z posiadania worka na odpady zielone. W dalszej części powołanego postanowienia (zdanie podrzędne) Rada uszczegółowiła zaś powołane uprawnienie – uzależniając możliwość jego zastosowania od uprzedniego złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi i podania w niej informacji dotyczących posiadania kompostownika przydomowego i kompostowania w nim bioodpadów stanowiących odpady komunalne oraz korzystania ze zwolnienia w części z opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi z tytułu posiadania kompostownika przydomowego i kompostowania w nim bioodpadów stanowiących odpady komunalne. Z całościowej analizy przywołanej regulacji wynika zatem, że Rada w rzeczywistości przewiduje możliwość kompostowania nie tylko odpadów zielonych, ale także bioodpadów. W uchwale Rada nie zamieściła jednak żadnego postanowienia, z którego wynikałoby, że w przypadku zadeklarowania kompostowania bioodpadów, nie będzie wymaganym posiadanie pojemnika lub worka przeznaczonego do ich gromadzenia. W świetle delegacji wynikającej z art. 4 ust. 2a pkt 4 ustawy tego rodzaju działanie Rady budzi zatem poważne wątpliwości co do jego zgodności z wolą ustawodawcy. Jeśli bowiem Rada przewiduje możliwość prowadzenia przez właścicieli nieruchomości zabudowanych jednorodzinnymi budynkami mieszkalnymi kompostowników i kompostowania w nich także bioodpadów innych aniżeli odpady zielone, powinna także wypowiedzieć się co do zwolnienia z posiadania pojemnika lub worka na bioodpady.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać zatem trzeba, że Rada przyjmując § 16 uchwały nie wypełniła należycie i w całości delegacji ustawowej wynikającej z art. 4 ust. 2a pkt 4 ustawy przez co doprowadziła do stanu istotnej sprzeczności z prawem.

Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu

których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18, publ. CBOSA).

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr XVIII/127/2025 Rady Gminy Bojszowy z dnia 24 listopada 2025 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Bojszowy – w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz